

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2214

Κυριακὴ Η' Ματθαίου (Ματθ. 14,14-22)
3 Αὐγούστου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἱατρός, Διδάσκαλος, Τροφεὺς

Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τ' ἀκοῦμε ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια· μᾶς τὸ δίδαξαν οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ γονεῖς μας. Ἀλλὰ **πῶς εἶνε** ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου; αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ ἀνέλυσαν. Αὐτὸ λοιπὸν ἔρχεται νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ σήμερα τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Μᾶς παρουσιάζει δηλαδὴ τὸν Χριστὸ ὡς **Ἱατρό**, ὡς **Διδάσκαλο**, καὶ ὡς **Τροφέα**.

Ἄς δοῦμε τὰ τρία αὐτὰ πιδὲ ἀναλυτικά.

1. Ὁ Χριστὸς εἶνε **Ἱατρός**. «Εἶδε», λέει, «πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν» (Ματθ. 14,14). Εἶχε πάει σὲ μέρος ἐρημικόν, νὰ βρῇ ἡσυχίαν γιὰ προσευχή. Ἀλλὰ ὁ κόσμος δὲν τὸν ἀφήνει ἡσυχο. Μόλις ἔμαθαν ποῦ βρίσκεται, ἔτρεξαν ἐκεῖ καὶ σὲ λίγο μαζεύτηκαν στὴν ἔρημον χιλιάδες. Ἐκεῖνος τοὺς εἶδε καὶ τοὺς λυπήθηκε· ἔμοιαζαν σὰν κοπάδι χωρὶς τσοπάνη.

Εἶχαν μαζί τους καὶ πολλοὺς **ἀρρώστους** ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες· μανάδες κρατοῦσαν στὴν ἀγκαλιὰ παιδάκια καχεκτικά, μερικὰ κ' ἐτοιμοθάνατα· νέοι ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ χαροῦν τὴν ὑγείαν τους, γιὰ τὸ τοὺς βασάνιζαν συνέπειες κάποιας ἀσωτίας· γέροι, ποὺ ἡ προχωρημένη ἡλικία τους εἶχε φέρει καὶ τὴ φυσικὴ φθορὰ τοῦ σαρκίου· γυναῖκες, ποὺ ὁ ὀργανισμὸς του ἀδυνατίζε ἀπὸ ἀσθένεια τοῦ φύλου· ἀλλὰ καὶ ἄντρες, ποὺ κάποια ἀναπηρία ἢ σκληρὴ ἐργασία τοὺς εἶχε παροπλίσσει προῶρως. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀσθενεῖς ἦσαν ἐκεῖ. Τοὺς εἶδε ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς πόνεσε. Πόσο ὑπέφεραν οἱ καημένοι! τί φάρμακα θὰ εἶχαν πάρει, σὲ πόσους γιатρούς θὰ εἶχαν πάει, πόσες νύχτες θὰ πέρασαν ἄπνοι! Ὁ πυρετός, ὁ πόνος, ἡ ζάλη, ἡ στέρησι, ἡ ἐξάντλησι, τοὺς ἔλειωνε ὅπως τὸ κερί ἢ φωτιά.

Ἀλλὰ τώρα ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ λυτρωμοῦ τους! Ὁ Χριστὸς, χωρὶς συνταγές, χωρὶς φάρμακα, χωρὶς κλινικές, χωρὶς ἐγχειρήσεις, μόνο μὲ ἓνα του λόγου, τοὺς θεράπευσε ὅλους,

τοὺς ἔκανε ὅλους καλά. Ἀποδείχθηκε ὅτι εἶνε ὁ **Ἱατρός** **κάθε ἀσθενείας**.

Ὅποιος πλησιάζει τὸ Χριστὸ μὲ πίστι, αὐτὸς καὶ ἀπὸ τὴ χειρότερη ἀσθένεια ἂν πάσχῃ θὰ θεραπευθῇ. Αὐτὸ τὸ εἶδαμε στὴν εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀλλὰ **τὸ βλέπουμε καὶ σήμερα** στὴ ζωὴ τῶν πιστῶν. Ὑπάρχουν πολλὲς περιπτώσεις ποὺ γιатροὶ ἀπήλπισαν τὸν ἄρρωστο ἀλλ' αὐτὸς –ἀνέλπιστα– βρῆκε τὴν ὑγείαν του. Πῶς; Πίστεψε στὸ Χριστό, μετανόησε, ἐξωμολογήθηκε, ζήτησε τὴ βοήθειάν του, καὶ ἐκεῖνος τὸν θεράπευσε. Ὁ Κύριος βέβαια δὲν καταργεῖ τοὺς γιатρούς, γιὰ τὴν αὐτοῖς εἶνε δικοὶ του ἀπεσταλμένοι στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀσθενοῦς· δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονοῦμε, ὅτι πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς γιатρούς εἶνε ἐκεῖνος. Ὅ,τι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν καὶ οἱ καλύτεροι γιатροὶ τοῦ κόσμου, μπορεῖ νὰ τὸ κἀνῃ αὐτός. Ὅσοι λοιπὸν εἴμαστε ἀσθενεῖς στὸ σῶμα, ἂς τὸν πλησιάζουμε, γιὰ τὸν Χριστὸς εἶνε ὁ ἀνώτερος Ἱατρός.

2. Καὶ μόνο οἱ ἀσθενεῖς νὰ πλησιάζουν τὸ Χριστό; Ἄς τὸν πλησιάζουν καὶ ὅλοι ὅσοι **διψοῦν τὴν ἀλήθειαν**. Ὁ Χριστὸς ἱκανοποιεῖ τὴ μεταφυσικὴ αὐτὴ δίψαν καὶ πείναν τῆς ψυχῆς.

«**Πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει**» (Ἀριστοτέλους, Μετὰ τὰ Φυσικά Α', σμ. δ'). Ἡ ψυχὴ μας ἐκ φύσεως θέλει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, διψᾷ τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ποὺ διψᾷμε δὲν θὰ τὴ βροῦμε πουθενὰ ἄλλοῦ παρὰ μόνο στὸ Χριστό. Αὐτὸς εἶνε, μὲ τὴν ἀπόλυτη ἔννοια ὁ **Διδάσκαλος** τοῦ κόσμου, ἡ πηγὴ τῆς σοφίας. Τὸ βλέπουμε καὶ αὐτὸ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους, τόσοι ἄλλοι κόσμος ἀκολούθησε τὸ Χριστό στὴν ἔρημον. Τί τοὺς ὤθησε κοντά του; Δὲν πῆγαν ὅλοι αὐτοὶ γιὰ σωματικὴ θεραπεία. Γιὰ τὴν αὐτοῖς τέτοιο κόπο; Κάτι ἄλλο τοὺς κινεῖ· θέλουν ν' ἀκούσουν **τὸ λόγο του, τὴν ἀλήθειαν**. Ὡς τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ! στάζουν μέλι καὶ κάτι περισσότερο, γλυκύτερη καὶ ἀπ' τὸ μέλι ἡ διδασ-

σκαλία του (πρβλ. Ψαλμ. 18,11). Εὐχαριστεῖ τὴν ψυχὴ. Ὡρες ὁλόκληρες δίδασκε ἐκεῖ, μὰ αὐτοὶ δὲν κουράζονταν. Κι ὅσο δίδασκε, τόσο περισσό-τερο αὐτοὶ ἤθελαν νὰ τὸν ἀκοῦνε.

Τὴν ἴδια ἱκανοποίησι, ποὺ ἐνιωθαν τότε οἱ ὄ-χλοι, δοκιμάζουν διὰ μέσου τῶν αἰώνων μέχρι σήμερα καὶ **πλῆθος σοφοὶ** διανοούμενοι καὶ ἐ-πιστήμονες σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Ὁμολογοῦν, ὅ-τι μεγαλύτερος διδάσκαλος ἀπὸ τὸ Χριστὸ δὲν ὑπάρχει. Ὅλους τοὺς δασκάλους τοῦ κόσμου ν' ἀκούσης, ἂν δὲν ἀκούσης αὐτόν, τίποτε σχε-δὸν δὲν ὠφελήθηκες· αὐτὸς μόνον διδάσκει τὰ σπουδαιότερα, ἀληθέστερα καὶ ὠφελιμώτερα διδάγματα· ποιὸς εἶνε ὁ Θεός, τί εἶνε ἡ αἰώνι-ος ζωὴ, ποιὸς εἶνε ὁ προορισμός μας, τί εἶνε κρίσις, ἀνταπόδοσις κ.τ.λ.. Μακάριοι ὅσοι ἔ-χουν ἀνοιχτὰ τὰ αὐτιά τους καὶ τὸν ἀκοῦνε.

3. Τέλος ὁ Χριστός, μετὰ τὴ διδασκαλία, ἔ-γινε, μὲ τρόπο θαυμαστό, καὶ **ὁ Τροφεὺς** τοῦ πλήθους. Ὁ κόσμος ἐκεῖνος, ἂν καὶ ὁ τόπος ἦ-ταν ἔρημος κ' ἡ ὥρα περασμένη, δὲν ἐννοοῦ-σε νὰ φύγῃ. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνῃ στὴ δύ-σι, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔφευγαν. Προτιμοῦσαν νὰ μένουν ὄρθιοι καὶ νηστικοὶ στὸ ὕπαιθρο παρὰ νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀκούσουν τὸν θεῖο Διδάσκαλο. Ὁ Χριστὸς ὅμως σὰν καλὸς πατέ-ρας θὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ παιδιά του, δὲν θὰ τ' ἀφήσῃ νὰ φύγουν ἔτσι. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔθρεψε τίς ψυχὰς τους μὲ τὴ διδασκαλία, τώρα θὰ θρέ-ψῃ καὶ τὰ σώματά τους. Ἀλλὰ πῶς; Στὴν ἔρη-μο τρόφιμα δὲν ὑπάρχουν. Μόνον πέντε ψω-μιά καὶ δύο ψάρια ἔχουν μαζί τους οἱ μαθηταί. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ λίγα εὐλογεῖ καὶ τὰ πολλα-πλασιάζει, μ' αὐτὰ στρώνει τραπέζι πάνω στὰ χορτάρια καὶ τρέφει ὅλους· πέντε χιλιάδες ἄντρες, ἐκτὸς ἀπὸ τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, τρῶνε καὶ χορταίνουσι! Τὸ θαῦμα φωνάζει, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Τροφεὺς τοῦ κόσμου.

Κι ὄχι μόνον τότε. Ὅπου ὑπάρχει **ἡ εὐλογία του**, ἐκεῖ τὰ πάντα εἶνε ἄφθονα καὶ φτάνουν γιὰ νὰ ζήσῃ χιλιάδες κ' ἑκατομμύρια κόσμος· ὅπου ὅμως δὲν ὑπάρχει ἡ εὐλογία του, ἐκεῖ βασιλεῦει δυστυχία. Ἄς ἔχῃς χωράφια καὶ λιο-στάσια καὶ ἀμπέλια, ἂς κοπιάζῃς μέρα - νύχτα, ἂς τηρῇς ὅλες τίς συμβουλὰς τῶν γεωπόνων· ἂν δὲν δώσῃ τὴν εὐλογία ὁ Χριστός, εἰς μά-την ὅλοι οἱ κόποι. Πέφτει ἕνα χαλάζι καὶ τὰ κα-ταστρέφει, ἢ ἔρχεται ἕνας καύσωνας καὶ τὰ καίει ὅλα· καὶ τότε ξοδεύεις χωρὶς νὰ εἰσπράτ-της, σπέρνεις καὶ δὲν θερίζεις, κοπιάζεις κ' οἱ κόποι σου πᾶνε χαμένοι. Γιατί; Διότι δὲν ἔ-χεις τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Ὅπου ὑπάρχει ἡ εὐλογία, τὰ λίγα γίνονται πολλά. Ἑκατομμύ-ρια στρέμματα νὰ κατέχῃς, ἅμα δὲν ἔχῃς τὴν

εὐλογία τοῦ Κυρίου, εἶνε σὰν νὰ μὴν ἔχῃς τί-ποτα. Νὰ ζητοῦμε λοιπὸν τὴν εὐλογία του.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Τροφεὺς καὶ Συντηρητὴς τοῦ κόσμου. Αὐτὸς μοιράζει ἄφθονα τὰ ἀγα-θά του σ' ἐκείνους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ κάνουν τὸ θέλημά του. Αὐτὸς δὲν ἀφήνει νὰ πεινάσῃ ὅποιος τὸν ἐπικαλεῖται. «*Πλούσιοι ἐ-πτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγα-θοῦ*» (Ψαλμ. 33,11). Αὐτὸ **τὸ εἶδαμε καὶ στὶς μέρες μας**. Ὅχι μόνον πλούσιοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρα κράτη πλούσια, ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἀγία του πίστι, πείνασαν καὶ δυστύχησαν. Παράδειγμα ἡ Ῥωσία· στὴ χώρα, ποὺ ἄλλοτε ἔτρεφε ὁλόκληρὴ τὴν Εὐρώπη, λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1917, τὸ 1921, ἔπεσε τέτοια δυστυχία, ὥστε παιδιὰ γυναῖκες καὶ ἄντρες πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα. Γιατί; Διότι ἀρνήθηκαν τὸ Θεό, ἔγιναν ἄπιστοι ἄθεοι ἀσεβεῖς, πολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν, ἔκα-ναν τοὺς ναοὺς ἀποθήκες καὶ θέατρα. Αὐτὸ θὰ πάθουμε κ' ἐμεῖς, ἂν ἐγκαταλείψουμε τὸ Χρι-στὸ καὶ τὴν ἀγία του πίστι.

Ἄν θέλουμε, ἀγαπητοί μου, εὐημερία καὶ γαλήνη σ' ἐμᾶς καὶ στὰ σπίτια μας, ἂν θέλου-με νὰ ὑπάρχῃ εἰρήνη καὶ εὐτυχία στὸν τόπο μας, μὴ ἐγκαταλείψουμε τὸν Κύριο· ἀντιθέ-τως, **νὰ πλησιάσουμε ἀκόμη περισσότερο τὸ Χριστό**. Στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ἀκούσαμε τὸ θεόπνευστο λόγο νὰ βεβαιώνῃ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Ἰατρός, ποὺ θεραπεύει τὰ σώματά μας ἀπὸ κάθε λογῆς ἀσθένεια· ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Διδάσκαλος, ποὺ τρέφει τίς ψυχὰς μας μὲ τὴν ἀλήθεια τοῦ λόγου του· ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Τροφεὺς, ποὺ συντηρεῖ τὸν κόσμον καὶ ἐνδια-φέρεται στοργικὰ καὶ γιὰ τὴν ὑλικὴ καὶ σω-ματικὴ μας ἀκόμη ἐπιβίωσι.

Νὰ τὸ βάλουμε καλὰ στὸ νοῦ μας καὶ **ποτέ μὴν τὸ ξεχνᾶμε**· κοντὰ στὸ Χριστὸ εἶνε ἡ ὑ-γεία, μακριὰ του εἶνε ἡ ἀσθένεια· κοντὰ στὸ Χριστὸ εἶνε ἡ ζωὴ, μακριὰ του εἶνε ὁ θάνα-τος· κοντὰ στὸ Χριστὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια, μακριὰ του εἶνε τὸ ψέμα· κοντὰ στὸ Χριστὸ εἶνε ὅλα ἄφθονα, μακριὰ του πείνα καὶ δυστυχία.

Ἄς τρέχουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς στὸ Χριστό, ὅπως τότε ὁ λαὸς τοῦ εὐαγγελίου. **Ἄς τὸν ἀ-κολουθοῦμε πάντα**. Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μας θὰ πεισθοῦμε τότε τετραγωνικά, ὅτι μόνον αὐτὸς χαρίζει τὴ χαρά, τὴν ὑγείαν, τὰ ἀγαθὰ, τὴν εὐ-τυχία. Γιατί αὐτὸς εἶνε ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνῃσις εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2684

Κυριακὴ Θ' Ματθαίου (Ματθ. 14,22-34)
10 Αὐγούστου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μεγάλη ἡ δύναμι τῆς προσευχῆς

«Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος
κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι» (Ματθ. 14,23)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ κηρύξω. Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ διδασκαλία· ξέρετε τί λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀφοῦ λοιπὸν **ὑπάρχει γνῶσις, τί ὑπολείπεται; Ἐφαρμογή**, νὰ ἐφαρμόσουμε τὸ Εὐαγγέλιο.

Θὰ μιλήσω ἀπλᾶ. Μὴν ἀκούσετε ἐμένα· ἀκούστε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐκεῖνος μιλάει στὴν ἐκκλησία. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς διαβάζει τὸ Εὐαγγέλιο, μιλάει ὁ Χριστός. **Ἀκούστε λοιπὸν τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ μας**. Τί μᾶς λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο; (βλ. Ματθ. 14,22-34).

* * *

Ὁ Χριστὸς βρέθηκε σὲ ἔρημο. Ἔτσι βρέθηκαν τότε καὶ **οἱ πατεράδες μας** ὡς στρατιῶτες στὴ Μικρὰ Ἀσία, τὸν Αὐγουστο τοῦ 1922, ὅταν διάβηκαν τὴν **Ἀλμυρὰ ἔρημο**...

Γιατί ὁ Χριστὸς πῆγε σὲ ἔρημο; μήπως γιὰ νὰ κἀνὴ μοναστήρι; Ὁχι· πῆγε γιὰτὶ **μακριὰ ἀπὸ τὸ θόρυβο τοῦ κόσμου μπορεῖ κανεὶς νὰ προσευχηθῇ καλύτερα**.

Ὅταν ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἔμαθαν ποῦ βρίσκονται, ξεκίνησαν ὅλοι, **βάδισαν χιλιόμετρα** κ' ἔφτασαν ἐκεῖ γιὰ **νὰ τὸν ἀκούσουν**. Τὸν ἄκουγαν λοιπὸν ὥρες ὁλόκληρες ἀχόρταγα. Ξέχασαν πῶς τὸ σῶμα ἔχει ἀνάγκη, δὲν ἔνιωσαν πείνα! Καὶ τότε τί ἔγινε; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε. Ὅπως ἔλεγε τὸ εὐαγγέλιο τῆς περασμένης Κυριακῆς (βλ. Κυρ. Ἡ Ματθ. 14,14-22), ὁ Χριστὸς πῆρε 5 ψωμιὰ καὶ 2 ψάρια, τὰ εὐλόγησε καὶ ἀπ' αὐτὰ **ἔφαγαν καὶ χόρτασαν ὅλοι ἐκεῖνοι!** Ἔτσι γίνεται ὅπου ὑπάρχει εὐλογία τοῦ Θεοῦ. **Ἄν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ μας, κάτι ἐλάχιστο θὰ τρῶς καὶ θὰ ἴσαι εὐχαριστημένος**. Ἐὰν εἶνε μαζί μας ὁ Θεός, δὲν ἔχουμε τὴν ἀνάγκη κανενός. «**Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ**» (Ψαλμ. 33,11).

Ὅταν βράδιασε ὁ Χριστὸς ἀπέλυσε τὸ πλῆθος. Ἐφυγαν γυρίζοντας εὐχαριστημένοι ὅλοι

στὰ σπίτια τους. Καὶ ὁ Χριστὸς τί ἔκανε; Ἀκούστε ποῦ πῆγε! Ἄκου, ἐσὺ πατέρα κ' ἐσὺ μάνα, κ' ἐσὺ παπᾶ, κ' ἐσὺ δεσπότη, κ' ἐσὺ πατριάρχη· **ἀκούστε ὅλοι τί ἔκανε ὁ Χριστός**. Κουρασμένος νὰ διδάσκη ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀρρώστους, ἀντὶ νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ, ἀνέβηκε στὸ βουνό, ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ **ὅλη νύχτα ἔκανε προσευχή**. Ὅχι τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό του – τί ἀνάγκη εἶχε ὁ ἀναμάρτητος; Παρακαλοῦσε τὸν οὐράνιο Πατέρα γιὰ ὅλο τὸν κόσμον. Καὶ πράγματι τὴν ὥρα ἐκείνη ὑπῆρχε ἀνάγκη· **κάποιοι κινδύνευαν**.

Τὴν ὥρα ποὺ ἐσὺ ἀναπαύεσαι ξαπλωμένος, τὴν ὥρα ἐκείνη κάποιοι στὸ δρόμο σκοτώνεται, κάποιο ἀντρώγυνο φιλονικεῖ, κάποιο σπίτι διαλύεται, κάποιος εἰσβάλλει στὸ σπίτι καὶ μαχαιρώνει τὸν ἄλλο...· κάθε λεπτὸ γίνονται **ἐγκλήματα**. Κάθε λεπτὸ ὑπάρχουν **ἀνάγκες**· ὁ ἓνας κοπιάζει στὰ χωράφια, ἄλλος παλεύει μὲ τὰ κύματα, ἄλλος δουλεύει στὰ ἐργοστάσια, ἄλλος πονάει καὶ βογγάει στὰ νοσοκομεῖα, κάποιοι εἶνε στὰ χειρουργεῖα καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ ἀνοίγουν τὰ σπλάχνα, κάποια ὄρφανὰ πεινοῦν καὶ στεροῦνται, κάποιοι ξεψυχάει...

Σκέψου τα αὐτά. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ γελάει ὅταν οἱ ἄλλοι κλαῖνε. Καὶ κλαῖνε πολλοί, πάρα πολλοί, σὲ ὅλο τὸν κόσμον, σὲ ἀνατολὴ καὶ δύσι. Λοιπὸν, ἄνθρωπε, γονάτισε καὶ **προσευχῆσου**· παρακάλεσε τὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγιά γιὰ τὰ ὄρφανὰ καὶ τίς χήρες· νὰ φυλᾷ τὸν κόσμον, νὰ φωτίζῃ τοὺς κυβερνήτες νὰ εἰρηνεύῃ ἡ ἀνθρωπότητα. Ἄνθρωπος ποὺ δὲν προσεύχεται δὲν ἀξίζει νὰ λέγεται ἄνθρωπος. Γυναῖκες ἄντρες καὶ παιδιὰ ποὺ μ' ἀκούτε, κάντε προσευχή· ὅπως ὁ Χριστός.

Ἄκουσα παλιὲς ἱστορίες, ὅτι στὸν **Πόντο** ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἔμαθαν τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, ὅταν τὰ ρολόγια δείχνουν 12 ἡ ὥρα, τὰ ἀντρώγυνα νὰ διακόπτουν τὸν ὕ-

πνο τους καὶ **νὰ σηκώνωνται γιὰ προσευχή**, γιατί ἦταν μιὰ παράδοσι ὅτι γῆ, ἀστέρια, τὸ σύμπαν τὴν ὥρα αὐτὴ προσεύχονται ὅλα στὸ Θεό.

Λέει λοιπὸν τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι ὅταν νύχτωσε, τὴν ὥρα ποὺ ἄλλοι κοιμοῦνταν, ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε στὸ βουνὸ γιὰ προσευχή, μόνος του. Τὴν ὥρα ἐκείνη κάποιοι κινδύνευαν σοβαρὰ στὴ μεγάλη λίμνη τῆς Τιβεριάδος τῇ Γεννησαρέτ (εἶνε πιὸ μεγάλη κι ἀπὸ τὴ Βεγορίτιδα κι ἀπὸ τὴν Πρέσπα). Δώδεκα ἄνθρωποι ὅχι ξένοι, οἱ μαθηταὶ - τὰ παιδιὰ του, μὲ δική του ἐντολὴ εἶχαν μπεῖ σ' ἓνα μικρὸ καραβάκι, μιὰ βάρκα, νὰ περάσουν ἀπέναντι. Ἀλλ' ἐνῶ ταξίδευαν σηκώθηκε ἄνεμος ἀντίθετος, κύματα μεγάλα χτυποῦσαν τὴ βαρκούλα κι **ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα φοβοῦνταν πὼς θὰ ναυαγήσουν**.

Μὰ νά· ἐκεῖ κατὰ τὰ ξημερώματα, —ἄλλος φόβος πάλι— βλέπουν μέσ' στὴ νύχτα κάποιον νὰ πλησιάζει σ' αὐτοὺς **βαδίζοντας πάνω στὰ κύματα**. —Θεέ μου, φωνάζουν, φάντασμα! Δὲν ἦταν ὅμως φάντασμα· ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. —Θάρρος! τοὺς φωνάζει, **ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβάστε**.

Οἱ ἄπιστοι θὰ ποῦν· Εἶνε δυνατόν ποτε αὐτό; Ἀπιστε, ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὸ ξύλο νὰ ἐπιπλέη στὸ νερὸ ἢ καὶ τὸ λάδι νὰ ἐπιπλέη στὸ νερό, **ὁ ἴδιος δὲν μπορούσε νὰ ἐπιπλέη;**

Ὁ Πέτρος λοιπὸν ξεθαρρεύει καὶ λέει· —Ἄν εἶσαι σύ, Κύριε, πρόσταξέ με νὰ ἔρθω πρὸς ἐσένα βαδίζοντας κ' ἐγὼ πάνω στὰ νερά. —Ἐλα, τοῦ λέει ὁ Χριστός. Κι ὁ Πέτρος, ἀφοῦ κατέβηκε ἀπὸ τὸ πλοῖο, βημάτισε γιὰ λίγο πάνω στὰ κύματα πηγαίνοντας πρὸς τὸν Ἰησοῦ. Βλέποντας ὅμως τὸν ἄνεμο δυνατὸ φοβήθηκε, ἄρχισε νὰ βυθίζεται καὶ φώναξε· —**Κύριε, σῶσόν με**». Ἀμέσως ὁ Χριστὸς ἀπλώνει τὸ χέρι, τὸν πιάνει καὶ τοῦ λέει· —**Ὀλιγόπιστε, γιατί δίστασες;** Καὶ μόλις αὐτοὶ μπῆκαν στὸ πλοῖο ὁ ἄνεμος κόπασε. Καὶ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν τὸν Ἰησοῦ λέγοντας· **Ἀληθινὰ εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ**.

Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια εἶνε τὸ περιεχόμενο τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου.

* * *

Σὰν τὸν Πέτρο εἴμαστε κ' ἐμεῖς, ἀδελφοί μου· κινδυνεύουμε μέσα σὲ μιὰ θάλασσα, σ' ἓνα κόσμο ποὺ ταράζουν χίλια κύματα. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, οἰκογένεια, κοινωνία χωρὶς κύματα. **Κάθε ἄνθρωπος κινδυνεύει**. Ὅχι μονάχα ὁ φτωχὸς στὴν καλύβα γιατί δὲν ἔχει ψωμὶ νὰ φάη· ὅχι μόνο ὁ ἀγρότης μὲ τὰ τρακτέρ ποὺ εὐκόλα ἀνατρέπεται· ὅχι μόνο ὁ ἐργάτης στὰ ἐργοστάσια ἀπὸ τὶς βαρεῖες μηχανές...· ἀλλὰ κι αὐτοὶ ποὺ εἶνε στὰ μεγάλα ἀξιώματα καὶ κατοικοῦν στὰ παλάτια κ' ἔχουν τὰ χρήματα· ὅλοι κινδυνεύουν. Ἄλλοι κινδυνεύουν ἀπὸ ἀρρώστιες, ἄλλοι ἀπὸ φτώχεια, ἄλλοι ἀπὸ συκοφαντίες καὶ διαβολές...

Ὅλοι αὐτὴ τὴν ὥρα κινδυνεύουμε — ἀπὸ ποῦ; Πουλήστε τὸ πουκάμισό σας καὶ ἀγοράσατε τὴν **Ἀποκάλυψι τοῦ Ἰωάννου**. Ἐκεῖ γράφει, ὅτι θὰ γίνη

ἓνας τελευταῖος πόλεμος, ὁ *Ἀρμαγεδών* (16,16). Τέλος τοῦ κόσμου θὰ εἶνε. Θ' ἀνοίξουν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ, θὰ πέσουν ἀπὸ ψηλὰ «*φιάλαι*» (15,7· 16,1-4,8,10,12,17· 17,1· 21,9). Αὐτὲς εἶνε σὰν μπουκάλες. Νάτα ποὺ «*βγαίνουν*» ὅλα. Θὰ ρίξουν, λέει, ἀπὸ ψηλὰ τὶς φιάλες καὶ ὅπου πέσουν, θὰ ἔνε καταστροφὴ· στὰ νερὰ θὰ ψοφήσουν τὰ ψάρια, τὰ δέντρα θὰ ξεραθοῦν, τὰ βουνὰ θὰ λειώσουν, πολιτεῖες θὰ σβήσουν, δὲν θὰ ὑπάρχη ζωὴ. Οἱ φιάλες δὲν θὰ ἔχουν μέσα νεράκι ἢ κρασί ἢ σαμπάνια. Τί θὰ ἔχουν; Φωτιά. Καὶ πράγματι, ὅταν πέφτουν οἱ πυρηνικὲς βόμβες μοιάζουν σὰν ἀνεστραμμένες μπουκάλες - νταμιτζάνες. Ὡ Θεέ μου! 3.000 τέτοιες ἔχουν οἱ Ῥώσοι, 4.000 ἔχουν οἱ Ἀμερικᾶνοι· τὰ μεγάλα ἔθνη σὲ καταστροφικὴ δραστηριότητα... **Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του**.

Κινδυνεύουμε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ γίνη παρανάλωμα τοῦ πυρὸς ὅλος ὁ κόσμος. Ποιὸς θὰ μᾶς σώσῃ; Κανείς. Οὔτε ἡ ἐπιστήμη, οὔτε τὰ πλούτη καὶ οἱ θησαυροί. Μόνο ὁ μεγαλοδύναμος Θεός. Τί θὰ μᾶς σώσῃ; **Ἐάν κάτω στὴ Γῇ ὑπάρχουν δίκαιοι**. Μὰ ὑπάρχουν δίκαιοι; ποιὸς σήμερα ἔκτελεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Μόνο τὰ ἀθῶα παιδιά. Ὑστερα ἀπὸ τὰ φοβερά ἁμαρτήματα ποὺ κάνουμε, θὰ ἔπρεπε νὰ πέσῃ φωτιά ἀπ' τὰ οὐράνια, ν' ἀνοίξη ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι, ἂν ὁ Θεὸς δὲν κατέστρεψε ἀκόμη τὸν κόσμο, εἶνε διότι ὑπάρχουν στὸν κόσμο αὐτὰ τ' ἀγγελούδια, ποὺ γονατίζουν μπροστὰ στὶς εἰκόνες καὶ παρακαλοῦν μὲ τὴν ἀθῶα τους γλῶσσα τὸ Θεό. Αὐτὰ τὰ μικρὰ βάλτε τα, μανάδες, μπροστὰ, νὰ τὸν παρακαλέσουν· ἐμᾶς τοὺς ἄλλους δὲν μᾶς ἀκούει πιά, ζοῦμε μέσ' στὴν ἁμαρτία, ἀτιμία, διαφθορά. Ἄς ποῦμε κ' ἐμεῖς αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Πέτρος, καὶ τὸ **«Κύριε, σῶσόν με»** νὰ τὸ κάνουμε **«Κύριε, σῶσον ἡμᾶς»!**

Ἡ Ἐκκλησία μας πάντα προσεύχεται. Κάθε Κυριακὴ καλεῖ σὰν μάνα τὰ παιδιά της ὅλα νὰ προσευχηθοῦν. **Παρακαλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας** γιὰ τοὺς ἀγρότες νὰ βγάλουν καρπὸ, γιὰ τοὺς ναυτικούς ποὺ παλεύουν στὰ κύματα, γιὰ τοὺς ἀρρώστους ποὺ βογγοῦν στὰ κρεβάτια, γιὰ τὰ παιδιά, γιὰ τοὺς νέους, γιὰ τοὺς γέροντες· γι' αὐτοὺς ποὺ ἐξουσιάζουν, γι' αὐτοὺς ποὺ ἐξουσιάζονται, **γιὰ ὅλο τὸν κόσμο**.

Προσευχὴ, ἀδελφοί μου! εἶνε μεγάλο πρᾶγμα. Προσευχὴ στὸ σπίτι σας, προσευχή ὅταν τὸ πρωὶ ξημερώνει· σεῖς οἱ γυναῖκες τὸ σταυρὸ σας, σεῖς οἱ ἄντρες στὰ χωράφια τὸ σταυρὸ σας. Τὸ μεσημέρι, πρὶν νὰ φάτε σηκωθῆτε ὄρθιοι. **Μεγάλῃ πράγματι ἡ προσευχή**. Προσευχὴ παντοῦ. Καὶ μέσα στὰ διαστημόπλοια οἱ ἀστροναῦτες προσεύχονταν κι ἀπὸ κεῖ ψηλὰ ἔλεγαν **«Κύριε ἐλέησον»!** Γιατὶ ὅπου νὰ πᾶς, παντοῦ εἶνε ὁ Θεός· **«Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον»** (Ψαλμ. 102,22), λέει ἡ Ἐκκλησία μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2685

Κυριακὴ Ι' Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23)
17 Αὐγούστου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ εὐθύνη τῶν γονέων

«Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (Ματθ. 17,17)

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, χαρακτηρίζεται συχνὰ **γλυκὺς διδάσκαλος, ὁ γλυκὺς ῥαββί**. Καὶ εἶνε πράγματι. Ὁ Ὁμηρος θὰ ἔλεγε ὅτι ἀπ' τὸ στόμα του ῥέει ἡ αὐδὴ (=ἡ φωνή) γλυκύτερη ἀπ' τὸ μέλι. Ὁ Δαυὶδ, χίλια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, λέει: Τὰ λόγια σου, Κύριε, εἶνε γλυκὰ **«ὕπὲρ μέλι καὶ κηρίον»**, διὰ τοῦτο **ἠγάπησα** αὐτὰ **σφόδρα** (Ψαλμ. 18,11· βλ. & 118,47-48,97,103). Δὲν ὑπάρχει γλυκύτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ν' ἀκούῃ κανεὶς τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Ὡρισμένοι ὅμως, κατὰ περίεργο τρόπο, **ἀπεχθάνονται** τοὺς γλυκεῖς λόγους τοῦ Χριστοῦ. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Ἕνα παράδειγμα. Γλυκὸ εἶνε καὶ τὸ μέλι. Ἀλλ' ἐὰν δώσης μέλι σ' ἓναν ἀσθενῆ μὲ πυρετό, μπορεῖ νὰ σοῦ πῇ πῶς τοῦ φαίνεται πικρό. Δὲν φταίει τὸ μέλι· φταίει ἡ **ἀλλοιωμένη γεῦσι** τοῦ ἀσθενοῦς. Σεῖς λοιπὸν ἔχετε χαρὰ ὅταν ἀκούτε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ; τότε εἶστε πνευματικὰ ὑγιεῖς· ἐὰν ἀντιθέτως βαριέστε καὶ π.χ. στὴν θεία λειτουργία λέτε πότε νὰ τελειώσῃ, τότε **δὲν εἶστε πνευματικὰ ὑγιεῖς**.

Ἀλλ' ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶνε ὁ γλυκὺς ῥαββί, ὑπάρχουν ὥστόσο καὶ στιγμὲς ποὺ πράγματι ἀποβάλλει αὐτὴ τὴ γλυκύτητα. Ὅποιος μελετᾷ τὰ Εὐαγγέλια βρίσκει καὶ σημεῖα ποὺ **ἡ διδασκαλία του γίνεται δριμύτατη**, τὸ πρόσωπό του αὐστηρό, ἡ φωνὴ του βροντή.

Μία τέτοια περίπτωσι ἔχουμε **στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο** (βλ. Ματθ. 17,14-23) ποὺ λέει: «Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας, ἕως πότε θὰ σᾶς ἀνέχωμαι;» (ἐ.ἀ. 17,17). Ποιὸς περιμένε ἀπὸ τὸ στόμα του νὰ βγοῦν τέτοιοι κεραυνοί; Ἄς δοῦμε ποιό ἦταν τὸ περιστατικὸ ποὺ τὸν ἀνάγκασε νὰ μιλήσῃ ἔτσι, καὶ τί μάθημα παίρνουμε ἐμεῖς ἀπὸ αὐτό.

Ὑπῆρχε, ἀδελφοί μου, ἓνας νέος ποὺ ἦταν τὸ καμάρι τῶν γονέων του. Ἀλλ' αὐτὸς ἀσθένησε. Ἡ ἀσθενεία του ἦταν μυστηριώδης. Τὸν ἔπιανε κρίσι φοβερή. Τὸ πρόσωπό του ἄλλαζε· τὸ βλέμμα του ἀγρίεψε, τὰ μάτια του συστρέφονταν μέσα στὶς κόγχες τους· τὸ στόμα του ἄφριζε, ἡ φωνὴ του τραχυνόταν· ἔχανε τὴν ἰσορροπία του, τρίκλιζε,

ἔπεφτε χάμω καὶ σπάραζε ὅπως τὸ ψάρι στὴν ἀμμουδιὰ ὅταν τὸ βγάλουν ἀπὸ τὴ θάλασσα· πότε ἔπεφτε μέσα σὲ νερά, πότε μέσα σὲ φωτιές.

Τί ἀσθενεῖα εἶχε; Σεληνιασμό, ἔλεγαν μερικοὶ ἐπιπόλαια· νόμιζαν λανθασμένα ὅτι ἡ σελήνη, τὸ οὐράνιο σῶμα, μπορεῖ κατὰ περιόδους νὰ ἔχη μιὰ κακὴ ἐπίδρασι στὴν ὑπόστασι τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλοι, ἐπιστήμονες τάχα, ἔλεγαν ὅτι τὸ παιδί ἔχει συμπτώματα νευροπάθειας. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι πρόκειται γιὰ φρενοβλάβεια. Ἄλλοι κάτι ἄλλο.

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ μόνος **«ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν»**, ὅπως ἀκούμε στὴ θεία Λειτουργία (Χρυσόστ., Θ. Λεიტ. εὐχ. κεφαλοκλ. πρὸ καθαν.), κάνει τὴ σωστὴ διάγνωσι· καὶ ποτὲ δὲν λαθεύει. Ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας αὐτῆς, λέει, δὲν εἶνε σωματικὴ· ὁ νέος αὐτὸς **εἶχε δαιμόνιο**, ἦταν δαιμονισμένος. Τὸ νόσημά του ἦταν ψυχικό, αἰτία του ἦταν ὁ σατανᾶς, ναὶ ὁ σατανᾶς, καὶ ἄς γελᾷ εἰς βάρος μας ὅποιος ἀρνεῖται ὅτι ὑπάρχουν δαίμονες. Ἐμεῖς, στηριζόμενοι στὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ, λέμε μετὰ βεβαιότητος, ὅτι **ὑπάρχουν πονηρὰ πνεύματα** καὶ ἡ ἐπίδρασί τους εἶνε ὀλέθρια στὸν κόσμo.

Δυστυχισμένο τὸ παιδί, ἀλλὰ **δυστυχέστερος ὁ πατέρας**. Ἐκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ θεραπευθῇ ὁ γιουός του. Καὶ ποῦ δὲν τὸν πῆγε; Στους γιатρούς, τίποτα. Ἀγόρασε φάρμακα, τίποτα. Πῆγε σὲ λουτρά καὶ ἄλλα τέτοια μέσα, τίποτα. Τὸν πῆγε στους μάγους καὶ μάγισσες, τίποτα. **Τὸν πῆγε καὶ στους ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ**, τίποτα· οὔτε αὐτοὶ μπόρεσαν νὰ ξερριζώσουν τὸ «δέντρο» αὐτό· δὲν εἶχαν ἀκόμη λάβει τὴ θεϊκὴ δύναμι. Τὸ δαιμόνιο θριάμβευε, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ περιγελοῦσαν τοὺς μαθητάς του.

Καὶ νὰ τώρα, ὡς ἐσχάτη ἐλπίδα πλέον, ὁ πατέρας ἔρχεται στὸ Χριστό. Πέφτει στὰ πόδια του καὶ παρακαλεῖ: Στὰ χέρια σου, ῥαββί, τὸ παραδίδω· βοήθα μας, κάνε κάτι ἐὰν μπορῆς, **«εἴ τι δύνασαι»** (Μάρκ. 9,22-23). Ἀχ ἐκεῖνο τὸ **«εἴ»**, ἐκεῖνο τὸ **«ἐάν»**! Πίστι εἶνε, νὰ δέχεσαι τὸ Χριστό, τὰ λόγια τῆς Ἐκκλησίας του, ἐκατὸ τοῖς ἐκατό· ἔβαλες τὸ **«ἐάν»**; δὲν ὑπάρχει πίστι. Ὅπως λίγες σταγόνες δηλητήριο κάνουν τὸ φαγητὸ ἀκατάλληλο, ἔτσι

λίγες σταγόνες ἀμφιβολίας κάνουν τὴν πίστι ἀδρανῆ, τὴν κάνουν ὀλιγοπιστία καὶ ἀπιστία.

Πῶς τ' ἄκουσε ὁ Χριστὸς τὸ «ἐάν»; Δὲν ἔπρεπε ὁ πατέρας αὐτὸς νὰ ἀμφιβάλλῃ! Ὁ Χριστὸς εἶχε κάνει μέχρι τότε θαύματα μεγάλα. Ἀμφιβολία ἴσον ἀπιστία, **διαφθορά καρδίας**. Τότε πλεόν κ' ἐκεῖνος εἶπε· «*Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;*» (ἐ.ἀ.). Δὲν ἤλεγξε βλέπετε τὸ παιδί· δὲν ἦταν αὐτὸ ὑπαίτιο γιὰ τὴν ἀσθένειά του· **ὑπαίτιος ἦταν ὁ πατέρας** καὶ σ' αὐτὸν ἀπευθυνόταν τὸ θεϊκὸ παράπονο.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἔφερε στὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔλεγχον. **Ὁ ἔλεγχος** ὅμως αὐτὸς νομίζω ὅτι εἶνε ἐπίκαιρος· ἀπευθύνεται καὶ πρὸς ὅλους ἐμᾶς καὶ ἰδιαίτερος τοὺς **γονεῖς** ποὺ λίγο-πολύ εἶνε ἀντίγραφα τοῦ πατέρα τοῦ δαιμονιζομένου παιδιοῦ.

Πέρασαν, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τότε 19 αἰῶνες, ἀλλ' ὅποιος διαβάσει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἐμβαθύνει, βλέπει ὅτι εἶνε τὸ πιὸ ἐπίκαιρο βιβλίον· ἡ εἰκόνα τοῦ δαιμονιζομένου παιδιοῦ εἶνε συχνὴ σήμερα στὴν κοινωνία· ὑπάρχουν παιδιὰ δαιμονιζόμενα· ὅχι μὲ τὴ γνωστὴ ἔννοια, ἀλλὰ ὑπὸ ἔννοια βαθύτερη. **Πολλὰ παιδιὰ ἔχουν δαιμόνια**.

Βλέπεις τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ποὺ πέφτει κάτω κι ἀπὸ πείσμα δὲν ἐννοεῖ νὰ σηκωθῇ; Ἔ, αὐτὸ **τὸ πείσμα**, μητέρα, ἐὰν δὲν τὸ δαμάσῃς, νὰ ξέρῃς εἶνε προοίμιο θύελλας μέσα στὴν οἰκογένειά σου. Οἱ μητέρες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ποὺ δὲν σπούδασαν παιδαγωγικὰ καὶ ψυχολογία ἀλλὰ εἶχαν μέσα τους Χριστό, δὲν ὑποχωροῦσαν· τιθάζευσαν αὐτὸ τὸ τιγράκι, καὶ γινόταν ἀρνάκι. Σήμερα ἡ μητέρα, ἀψυχολόγητα, σπεύδει νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ μικροῦ, γιὰ νὰ γίνῃ αὐριο αὐτὸς ἕνας ἄνθρωπος τῶν δικαιωμάτων, ὅχι τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς θυσίας.

Βλέπεις τὸ παιδί ἐκεῖνο, ποὺ ὅταν ὁ πατέρας δείξῃ ἀγάπη στὸ ἀδελφάκι του κιτρινίζει ἀπὸ **φθόνον**; βλέπεις ἐκεῖνο τὸ παιδί ποὺ ἔχει τὴν **τάσι** νὰ **κλέβῃ** καὶ νὰ συλλέγῃ ἀπὸ τὴ γειτονιὰ μικροπράγματα; βλέπεις ἐκεῖνο τὸ παιδί ποὺ εἶνε **ὀκνηρὸ** κι ἀγαπάει τὸν ὕπνο; βλέπεις ἐκεῖνο τὸ παιδί ποὺ **μουντζώνει** καὶ **κοροϊδεύει** τοὺς ἀναπήρους κ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν κάποιο ἐλάττωμα; βλέπεις τὸ παιδί ἐκεῖνο, ποὺ πηδάει φράχτες καὶ **ῥημάζει** κήπους; Ἔ, ὅλα αὐτὰ εἶνε μικρὰ δαιμόνια· καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ θεραπευθοῦν ἐγκαίρως.

Ἐὰν κάποιος διανοούμενος ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ὕπαρξιν δαιμόνων, τοῦ συνιστῶ νὰ διαβάσῃ **τὸ βιβλίον «Οἱ δαιμονισμένοι»** τοῦ Ῥώσου Ντοστογιέφσκυ, γιὰ νὰ δῇ ἐκεῖ πῶς μὲ ἀπτά παραδείγματα ὁ μυστικοπαθὴς αὐτὸς φιλόσοφος ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ δαιμονικὸ στοιχεῖο (τὸ *τιτανικὸν* ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι) δρᾷ καταχθονίως μέσα στὸν κόσμον.

Τὰ παιδιὰ συχνὰ ἔχουν δαιμονικὴ ἐπήρεια. **Ποιὸς φταίει;** Ὅλοι παραπανούμεθα γιὰ τὴ νέα γενεὰ ὅτι παραστράτησε. Πᾶμε δὲ γοργὰ πρὸς τὰ χειρότερα, ἐὰν πολιτεία ἐκκλησία καὶ ἄλλοι παράγοντες δὲν λάβουν μέτρα, ὥστε ἡ νέα γενεὰ νὰ διαπαιδαγωγῇται μὲ ὄραμα τὴν αἰωνία πατρίδα μας. Εἶνε ζήτημα τεράστιον, εἶνε τὸ ὑπ' ἀριθμὸν

ἓνα πρόβλημα, ποὺ δυστυχῶς μέχρι στιγμῆς δὲν μᾶς ἀπασχόλησε σοβαρὰ καὶ συστηματικά.

Φταῖνε πολλοὶ γι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ὅπως τὰ βλέπουμε. Ὅλοι ἔχουμε εὐθύνη. Ἀλλὰ **τὸ μεγαλύτερο μερίδιο εὐθύνης**, περισσότερο κι ἀπὸ τὸ δάσκαλον, καὶ τὸν παπᾶ, καὶ τὸν ἐπίσκοπον, καὶ τὸν ἀστυνόμον, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, περισσότερο ἀπ' ὅλους, **τὸ ἔχουν οἱ γονεῖς**. Αὐτοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον εἶνε οἱ διαφθορεῖς τῶν τέκνων τους, οἱ ψυχοκτόνοι καὶ ἀνθρωποκτόνοι καὶ οἱ διαλυταὶ τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας.

Τί νὰ σοῦ κἀνὲ τὸ παιδί; Δὲν εἶνε πολλὰς μέρες ποὺ περνοῦσα νύχτα ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Φλωρίνης. Κοιτάζω· τέσσερις ἄντρες μετέφεραν κάποιον. Νόμιζα ὅτι εἶνε νεκρός. Κατεβαίνω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, πλησιάζω... Πίσω ἀκολουθοῦσε μιὰ γυναίκα ποὺ τραβοῦσε τὰ μαλλιά της καὶ γύρω της 4 - 5 παιδιὰ. —Πέθανε; ῥωτῶ. —Ὅχι, λέει ἡ γυναίκα, μὰ προτιμότερο νὰ ἴταν πεθαμένος, πάτερ μου· εἶνε **μεθυσμένος**. Κάθε βράδυ ἔτσι μεθάει, κι ὅταν ἔρχεται στὸ σπῖτι τρέμει ἡ ψυχούλα μου· βγάζει μαχαίρια, σπάει καθρέφτες, ἐπιπλα, τὰ πάντα· καὶ βρίζει...

Ἔ, **τί παράδειγμα θὰ πάρῃ τὸ παιδί;** Τί παράδειγμα θὰ πάρῃ, ὅταν βλέπῃ τὸν πατέρα νὰ χαρτοπαίξῃ, νὰ συχνάζῃ σὲ νυχτερινὰ κέντρα; νὰ ἔχῃ μῖσος καὶ ἔχθρα μὲ τὸν ἀδερφό του, τὸ μεσημέρι μὲ τὴ μπουκιά στὸ στόμα νὰ βλαστημᾷ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία; ἢ τί παράδειγμα θὰ πάρῃ ἡ κόρη, ὅταν βλέπῃ τὴ μάνα ἀπ' τὸ πρῶνι μέχρι τὸ βράδυ ν' ἀσχολῇται μὲ κομμώσεις, φιγουρίνια καὶ ἄλλες ἀνοησίες τῆς ἐποχῆς; Αὐτοὶ εἶνε ἀνάξιοι νὰ λέγωνται γονεῖς· πρὸς καθέναν ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Κύριος λέει· «*Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;*».

Φοβοῦμαι, ἀδελφοί μου, ὅτι **τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα** ποὺ διαπράττεται ἐπὶ τῆς γῆς μας εἶνε ἡ ἐγκατάλειψις τῶν παιδιῶν, ἡ ἀδιαφορία γιὰ τοὺς νέους, τὰ σκάνδαλα ποὺ βλέπουν καὶ τὰ ὁποῖα κόβουν τὰ φτερά τους.

Γονεῖς! δέντρο εἶνε ἡ κοινωνία καὶ στὸ δέντρο ἀξία ἔχει ἡ ρίζα· ὑγίης ρίζα - γεροὶ καρποί, σάπια ρίζα - σάπιοι καρποί. **Ῥίζα εἴστε σεῖς**. Ἀκούστε τὸν ἱερὸ Χρυσόστομον· Τὸ νὰ γεννήσῃς παιδί εἶνε εὐκολόν· καὶ τὰ ζῶα γεννοῦν, εἶνε κάτι βιολογικόν, δὲν ἔχει τόση ἀξία. Τὸ γεννᾶν τέκνα δὲν σὲ κάνει πατέρα· πατέρα θὰ σὲ ὀνομάσω ἂν διαπλάσῃς τὸ παιδί «*κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν*» τοῦ Θεοῦ (βλ. Εἰς τὴν Ἄνναν λόγ. Ι γ'· Ρ.Γ. 54,636). **Ἄν γίνετε καλὸ παράδειγμα**, οἱ ἄνθρωποι θὰ ποῦν γιὰ τὸ παιδί σας· Χαρὰ στή μάνα καὶ τὸν πατέρα ποὺ τὸ γέννησαν. Διαφορετικά, ἐπάνω στὰ μνήματά σας θὰ ἔρθουν τὰ θύματα τῆς νέας γενεᾶς καὶ θὰ ποῦν· Κατῆραμένοι πατέρας καὶ μάνα ποὺ τὸ γέννησαν.

Ἄς πάρουμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, ἃς τὰ κάνουμε ζυγαριὰ καὶ **ἃς ζυγιστοῦμε ὅλοι οἱ παράγοντες τῆς ἀγωγῆς**, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς τὸν κεραυνὸ «*Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΜΒ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2686

Κυριακὴ ΙΑ' Ματθαίου (Ματθ. 18,23-35)
24 Αὐγούστου 2025 πρωὶ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ θεία μακροθυμία

«Κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοι ἀποδώσω» (Ματθ. 18,26)

Ἀς εὐχαριστήσουμε ἀγαπητοί μου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν γιὰ ὅλες τὶς φανερὲς καὶ ἀφανεῖς εὐεργεσίες καὶ τὶς ἐξαιρετικὲς εὐλογίες του. Δὲν εἴμαστε ἄξιοι εὐλογιῶν, εἴμαστε ἄξιοι τιμωριῶν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ σ' ἐμᾶς. Ὅποιος θέλει νὰ λάβῃ μιὰ ζωερὴ εἰκόνα τῆς μακροθυμίας του, ἅς διαβάσῃ τὴν παραβολὴ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. Ματθ. 18,23-35). Τί λέει ἐκεῖ· «**Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοι ἀποδώσω**» (ἐ.ἀ. 18,26,29).

Στὰ λαμπρὰ ἀνάκτορα ἓνας στρατιώτης πῆγε ἄρπαξε ἀπ' τὸ γιακᾶ ἓνα **δοῦλο** καὶ τὸν ἔφερε μπροστὰ στὸ **βασιλιά** νὰ λογοδοτήσῃ. Ἔτρεμε αὐτὸς σὰν τὰ φύλλα, γιὰτὶ δὲν ἦταν τίμιος. Εἶχε δανειστῇ πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὸ δημόσιο ταμεῖο, νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ τὰ καταχράσθηκε. Τὰ ποσὰ ὅμως ἦταν χρεωμένα ἐπ' ὀνόματί του στὰ διαχειριστικὰ βιβλία τοῦ κράτους. Διατάζει ὁ βασιλεὺς τοὺς λογιστὰς νὰ μετρήσουν τὸ χρέος του. Μετρᾶνε μετρᾶνε..., καὶ τί βρίσκουν· ἓνα ποσὸ ἱλιγγιώδες. Ὁ δοῦλος χρωστοῦσε – πόσα νομίζετε· δύο ἑκατομμύρια πεντακόσες χιλιάδες (2.500.000) λίρες! Τρόμαξε ὅταν τ' ἄκουσε· –Μπρός, ἔξοφλήσέ τα, τοῦ λέει ὁ βασιλιάς. Τί νὰ ἔξοφλήσῃ; αὐτὸς εἶχε χρεωκοπήσῃ· δὲν εἶχε τίποτε ἀπολύτως. –Νὰ πουληθῇ, διατάζει, κι αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του. Σὰν ἄκουσε ἐκεῖνος τέτοια ἀπόφασι, πέφτει κλαίγοντας καὶ παρακαλεῖ γονατιστός· –Ἀφέντη, «μακροθύμησον», ἀνάβαλε τὴν ἐκτέλεσι, δός μου μιὰ προθεσμία, κ' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ ἐξοφλήσω ὅλο τὸ χρέος μου. Ἄν καὶ ὁ ἀπένταρος δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐλπίδα νὰ ἐξοφλήσῃ ποτὲ τὸ χρέος, ὁ καλὸς βασιλιάς ἀπὸ **εὐσπλαχνία** τὸν ἄφησε ἐλεύθερο καὶ τοῦ χάρισε τὸ δάνειο! –Ἄντε στὸ καλὸ, τοῦ λέει. Κ' ἐκεῖνος τὸν χιλιεὺς εὐχαριστοῦσε.

Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο μέρος τῆς παραβολῆς, πού δείχνει τὴν ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Δὲν συνεχίζω στὸ δεύτερο μέρος (ἐκεῖ φαίνεται ὅτι ὅσο ὁ Θεὸς εἶνε ὅλο ἀγάπη κ' εὐσπλαχνία, τόσο ἄσπλαχνος εἶνε ὁ ἄνθρωπος στὸ συνάνθρωπό του). **Ποιὸς εἶνε** ὁ βασιλεὺς; ποιὸς ὁ δοῦλος; ποιὸ τὸ χρέος;

Βασιλιάς; Εἰγὼ ἓνα βασιλιά ξέρω, πού πρέπει νὰ πέφτουμε νὰ τὸν προσκυνοῦμε καὶ νὰ τοῦ λέμε· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν! Εἶνε ἀφέντης μέγας, ὑψηλός, αἰώνιος, πάνω ἀπ' τὰ βουνά, τὴ γῆ, τὰ ἄστρα. Βασιλιάδες καὶ πρίγκιπες πέρασαν πολλοί· ποιὸς τοὺς θυμᾶται; Τὸ δικό μας

Βασιλιά τὸν πῆραν οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὸν σταύρωσαν στὸ Γολγοθᾶ· τὸν κάρφωσαν καὶ τὸ αἷμα του ἔτρεχε ἀπὸ τὸ ἅγιο μέτωπο, τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὴν πλευρά του. Ἔνας εἶνε ὁ γλυκύτατος Ἀφέντης μας. Γι' αὐτὸν στὴν ἐκκλησία λέμε στὸ Χερουβικό· «Ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι», ἐλάτε νὰ ὑποδεχτοῦμε τὸ βασιλιά μας, τὸν ἀφέντη μας, τὸ Θεό μας, τὸν κυβερνήτη μας, τὸν πλάστη μας, τὸν εὐεργέτη μας, τὸν πατέρα μας, τὸν ἀδελφὸ μας, τὸν ποιμένα μας, τὸν κριτὴ μας. Ὅσα ὀνόματα καὶ ἂν ἀραδιάσουμε, δὲν φτάνουν νὰ ἐκφράσουν τὸ βάθος τῆς εὐγνωμοσύνης πού ὀφείλουμε στὸ Χριστό. «**Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ὑμῖν;**» (αἰν. ἡχ. γ'). Αὐτὸς εἶνε ὁ Βασιλεὺς μας.

Δοῦλος; Χρεωκοπημένος δοῦλος, πού χρωστάει ἓνα τέτοιο τεράστιο ποσό, ποιὸς εἶνε; Εἶμαι ἐγὼ πού σᾶς μιλῶ καὶ σεῖς πού μ' ἀκούτε. Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ χρεῶστες δοῦλοι. Καὶ

Χρέος; Τόσο μεγάλο χρέος ποιὸ εἶνε; Τὸ εὐαγγέλιο, ἀδέρφια μου, δὲν ἐννοεῖ χρέος ὑλικό. Ὁ τίμιος ἄνθρωπος, ὅταν ἔχῃ ὑλικὸ χρέος, δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ. Ῥώτησα ἓνα νέο πού ἦρθε τώρα ἀπὸ τὸν Καναδᾶ· –Γιατί, παιδί μου, ἄφησες τὸ χωριό, τὴν πατρίδα μας, καὶ ξενιτεύτηκες; –Ἐφυγα, πάτερ, λέει, γιὰτὶ εἴχαμε χρέος, ὁ πατέρας μου χρεώθηκε. Δὲν ἤθελα νὰ μέ λένε στὸ χωριὸ χρεωκόπο, δόλιο ἄνθρωπο. Ἐφυγα στὸν Καναδᾶ, δούλεψα καὶ χαίρομαι πού γύρισα κ' ἐξώφλησα τὸ χρέος μας...

Υπάρχει ὅμως, ἀδελφοί μου, ἓνα ἄλλο χρέος, ὄχι ὑλικό, πού ἀλλοίμονο ἂν κατεβοῦμε στὴ μαύρη γῆ χωρὶς νὰ τ' ἔχουμε ἔξοφλήσῃ. Ποιὸ εἶνε τὸ χρέος αὐτό; Εἶνε τὰ κρίματά μας, **οἱ ἁμαρτίες μας**.

Ὡ οἱ ἁμαρτίες μας! **εἶνε ἀμέτρητες**. Μετρᾷς τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς σου; μετρᾷς τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου στὴν ἀκρογιαλιά; μετρᾷς τὰ φύλλα τοῦ δάσους; «**Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη ...τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτὴρ μου;**», λέει τὴ Μεγάλῃ Τρίτῃ ἢ Κασσιανή. Νὰ μετρήσουμε τὶς ἁμαρτίες; Εἶνε ἀμέτρητες. Ἀμαρτάνουμε μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ πόδια, μὲ τὴ γλῶσσα, μὲ τ' αὐτιά, μὲ τὰ μάτια, μὲ τὴ σκέψι· ναι **μὲ τὴ σκέψι** μας, ὅταν μέσα μας ὑπάρχῃ πονηρὸς λογισμὸς, αἰσχροὺς λογισμὸς, ἐκδικητικὸς λογισμὸς. Ἀμαρτάνουμε τὴν ἡμέρα, ἁμαρτάνουμε τὴ νύχτα.

Ἀκόμα **καὶ μέσ' στὴν ἐκκλησιά** ἁμαρτάνουμε! Ἡ ἁγία Γραφή λέει· «Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ» (Γέν. 28,17). **Μπήκες στὴν ἐκκλησιά; διώξε κάθε ἔγνοια·** «πᾶσαν ἀ-

ποθώμεθα μέριμναν» (θ. Λειτουργ. Χερουβ.). Τὴν ὥρα αὐτὴ μὴ σκεπτώμαστε τίποτε ἄλλο· οὔτε ἀμπέλια καὶ χωράφια, οὔτε παιδιὰ καὶ δουλειές, μόνο τὸ Θεὸ καὶ τὶς ἁμαρτίες μας. Πρὶν ἑκατὸ - διακόσια χρόνια οἱ πρόγονοί μας ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησιὰ καὶ κλαίγανε· ὅταν περνοῦσαν τὰ ἅγια, τὰ μάτια τους ἦταν ὑγρά...

Ἀμαρτάνουμε διαρκῶς. **Μιὰ ἁμαρτία** εἶνε ὅλη ἡ ζωὴ μας. «Ἐὰν», ἅς' τα, λέει ὁ Ἰωβ στὸ ποιητικὸ βιβλίο του· τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος; σιχαμένος καὶ ἀκάθαρτος, συνήθισε τὴν ἁμαρτία, κάνει τὴν ἀδικία ἄφοβα, σὰ νὰ πίνει ἕνα ποτήρι (βλ. Ἰωβ 15,16). **Μιὰ κοπριά** εἶν' ὁ ἄνθρωπος, κοπριά τοῦ διαβόλου, κι ἂς πηγαίνει στὰ κομμωτήρια, κι ἂς ἀλείφεται μὲ ἀρώματα, κι ἂς λούζεται σὲ μπανιέρες. Ἔχει πλήθος ἁμαρτίες, εἶνε χρεωμένος μὲ «μύρια τάλαντα».

Πῶς θὰ σβήσουν οἱ ἁμαρτίες μας, **πῶς θὰ ἐξοφλήσου- με τὸ χρέος;** Μόνοι μας ἀδύνατον, ὅπως ὁ δοῦλος τῆς παραβολῆς. Ὅχι μιὰ μεγάλη ἀλλὰ καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἁμαρτία μόνος σου δὲν μπορεῖς νὰ τὴ σβήσης. Ἐλα ἐσύ, γυναίκα ποὺ ἀτίμασες τὸν ἄντρα σου· μπορεῖ νὰ τὸν ἀπατᾷς μὲ τὴν ιδέα πῶς δὲν σὲ εἶδε κανεὶς, ἀλλὰ στὴν καρδιά σου ἔχεις κάρβουνο. Τὸ ἴδιο καὶ σὺ ὁ ἄντρας ποὺ ἀτίμασες τὰ στέφανά σου· μπορεῖ ἡ ταλαίπωρη σύζυγός σου νὰ μὴν τὸ ξέρη, ἀλλὰ ἐσύ δὲν ἡσυχάζεις. Ὅχι τέτοιες μεγάλες ἁμαρτίες, ἀλλὰ καὶ τὴν πιὸ μικρὴ, ἕνα ψεματάκι π.χ., δὲν μπορεῖς νὰ τὴ διαγράψης. Ἐκατὸ χρόνια κλεισμένος σὲ μιὰ σπηλιά νὰ τρῶς χορτάρια, νὰ κάνης χίλιες γονυκλισίες καὶ χίλια κομποσκοίνια, δὲν μπορεῖς.

Ν' ἀπελπιστοῦμε λοιπόν; Ὅχι. **Νὰ καταφύγουμε στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.** Πῶς; Παιδιὰ - ἀδέρφια μου, ἔφτασα στὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς ὁμιλίας. Πιστέψτε το, παρακαλέστε τὸ Θεὸ νὰ τὸ πιστέψω κ' ἐγὼ βαθύτερα. Πῶς, λοιπόν, μποροῦν νὰ συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες μας; Ἀπαιτεῖται πίστι γιὰ νὰ γίνη τὸ θαῦμα! «Ὅσοι πιστοί»! ἀκοῦμε στὴ θεία λειτουργία· ὅσοι δὲν πιστεύουν, ἂς ἀνοίξουν οἱ πόρτες νὰ φύγουν. Ἐκεῖ, πάνω στὴν ἁγία τράπεζα, γίνεται τὸ θαῦμα· ἐκεῖνο τὸ κρασί ποὺ 'νε μέσα στὸ ἅγιο δισκοπότηρο, ἀφοῦ γονατίσουμε ὅλοι καὶ παρακαλέσουμε, θὰ γίνη αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μιὰ σταλαγματιά -τί λέω-, **ἕνα ἠλεκτρόνιο ἀπὸ τὸ αἷμα ἐκεῖνο σβήνει ὅλα τὰ ἁμαρτήματά μας.** Ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν σταυρωνόταν καὶ δὲν ἔχυνε τὸ αἷμα του, ἦταν ἀδύνατο νὰ σωθοῦμε· ἐὰν μπορούσαμε νὰ σωθοῦμε μόνοι μας, δὲν θὰ ἐρχόταν ἐκεῖνος στὸν κόσμον.

Μᾶς σώζει ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Ξέρετε τί εἶνε ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἂν ὅλα τὰ βουνὰ ἦταν κάρβουνα ἀναμμένα κ' ἔπεφταν μέσ' στὴ θάλασσα, ἡ θάλασσα νικᾷ τὴ φωτιά καὶ ὄχι ἡ φωτιά τὴ θάλασσα. Θάλασσα εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἄν μᾶς συνεριζόταν ὁ Θεός, ἂν κοίταζε τὶς ἁμαρτίες μας, δὲν θὰ ζοῦσαμε. Καὶ ὅμως ὑπάρχουμε καὶ ζοῦμε τὰ σκουλήκια, οἱ **νεώτεροι σταυρωταί του.** Ὡ Χριστέ, δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου!

Ἔλα λοιπόν, ἀμαρτωλέ, πάρε τ' ἁμαρτήματά σου, ῥίξ' τα μέσ' στὴ θάλασσα τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὴ τὰ σβήνει.

Ἕνας σοφὸς διδάσκαλος, ποὺ ἔζησε πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ - διακόσια χρόνια, ἔλεγε· Φοβοῦμαι τὴ **δικαιοσύνη** τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ περισσότερο φοβοῦμαι τὴ **μακροθυμία** του· γιατί ἂν ἁμαρτήσω καὶ μὲ κυνηγᾷ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, καταφεύγω στὴ μακροθυμία του· ἂν ὅμως ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ τελειώσῃ, τί μοῦ μένει; δὲν ἔχω ἄλλο πλὴν νὰ καταφύγω.

Ἐμεῖς τώρα μὲ τ' ἁμαρτήματά μας γεμίζουμε σταλαγματιά - σταλαγματιά τὸ ποτήρι· κάποτε ὅμως **τὸ ποτήρι θὰ ξεχειλίσῃ.** Ἐκεῖ βρισκόμαστε, ἀδέρφια μου. Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀνέχεται. Πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, συμμοριτοπόλεμος, ἐμφύλιοι σπαραγμοί, ἀναστατώσεις, κεφάλια, κορμιά... Φοβερὰ πράγματα, πρωτοφανῆ στὴν πατρίδα μας καὶ στὸν κόσμον ὁλόκληρο. Ἐμεῖς μετανοήσαμε; ἐπιστρέφουμε στὸν Κύριο; γίναμε καλύτεροι;

Χειρότεροι γίναμε. Λοιπόν, ἐγὼ φοβάμαι, ἀδέρφια μου, ὅταν βλέπω τὴν ἀμετανοησία, τὶς βλασφημίες, τὴν ἀσέβεια, τὴν ἐγκατάλειψι τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, τὴν ἀδιαντροπιά. Τὸ εἶπα, τὸ ἐπαναλαμβάνω, γιατί εἶνε χαρακτηριστικὸ. Σ' ἕνα μεγάλο χωριὸ ὁ καλὸς παπᾶς χτύπησε τὸ πρῶτὴν καμπάνα. Πόσοι μαζεύτηκαν; 10 γυναικοῦλες, 5 ἄντρες, καὶ παιδιὰ νὰ σηκώσῃ τὰ ἐξαπτέρυγα δὲν ὑπῆρχε. Τί εἰσέπραξε ὁ ναός; 25 δραχμές. Τὸ βράδυ ἔρχονται τὰ ὄργανα καὶ μία ντιζέξ μὲ νόμιμη(!) ἄδεια. Κι ἀπὸ τὶς 10 τὸ βράδυ μέχρι τὶς 3 ὅλοι τους ἦταν ἐκεῖ, καὶ οἱ γέροι ἀκόμα, ν' ἀκούσουν τραγούδια τοῦ διαβόλου ποὺ ἐρεθίζουν τὰ ἔνστικτα. Καὶ εἰσέπραξε, παρακαλῶ, ἡ ντιζέξ 58.000 δραχμές! Ἡ πορνεία μᾶς κατέκλυσε, ἡ βλασφημία κυριαρχεῖ, ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἀθεΐα, ἡ πλεονεξία καὶ ἡ φιλαργυρία, ἡ ἐκδίκησι... **Ὡ Θεέ μου, «μακροθύμησον ἐφ' ἡμῖν»,** δός μας παράτασι ζωῆς γιὰ μετάνοια, δός μας ἔλεος.

Ἐὰν ὅμως τὸ ποτήρι ξεχειλίσῃ, τότε, ἀδέρφια μου, σταματῶ. Σὰς τὸ λέω καθαρά, ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα ἔρχεται **τρίτος παγκόσμιος πόλεμος,** ὁ τελευταῖος πόλεμος τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ ἡ Ἀποκάλυψις τὸν ὀνομάζει *Ἀρμαγεδῶνα* (16,16). Τί ἐστὶ Ἀρμαγεδών; Ἀφάνταστο, ἀφάνταστο τὸ κακὸ. Θὰ ἔρθῃ ὁ πόλεμος. Δὲν θ' ἀρχίσῃ πλέον ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα· πολὺ μακριὰ θ' ἀρχίσῃ. Τότε!... τότε οὐαὶ τῷ κόσμῳ.

Ἀδέρφια μου, **δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ γλέντια,** γιὰ ντιζέξ καὶ διασκεδάσεις. Ὅλοι μας, ὅσοι ἀγαποῦμε τὸν τόπο μας, τὴν πατρίδα μας, τὴν οἰκογένειά μας, τὰ ὠραῖα ἰδανικά, νὰ ζήσουμε κατὰ Θεόν. Διότι ἀσφάλεια δὲν εἶνε ἡ Ῥωσία, δὲν εἶνε ἡ Γερμανία, δὲν εἶνε τὰ μάρκα, δὲν εἶνε οἱ λίρες. Τὸ μικρὸ τοῦτο ἔθνος ἔζησε καὶ θαυματούργησε μὲ τὴν πίστι στὸ Θεό. Δὲν ὑπάρχει πίστι στὸ Θεό; μὴ κοροϊδεύωμαστε, μὴ ἐμπαιζώμαστε. Ἔτσι μόνο θὰ ζήσουμε, ἔτσι μόνο θὰ προοδεύσουμε, ἔτσι μόνο θὰ δοξαστοῦμε, ἔτσι μόνο θ' ἀπολαύσουμε τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ.

Ἀπλώνω τὰ χέρια μου στὸ μικρὸ κ' εὐλογημένο τόπο. **Εὐλογῶ** τὰ σύνορά μας, τὰ παιδιὰ ποὺ φυλάγουν σὰν ἀκρίτες καὶ σὰν ἄγγελοι Κυρίου. Καὶ ὅταν ἐμεῖς προσευχώμαστε, ὅταν ἐμεῖς εἴμαστε κοντὰ τους καὶ τοὺς ἐμπυχνῶνουμε μὲ τὸ παράδειγμά τους, νὰ τὸ ξέρουν ἐχθροὶ καὶ φίλοι ὅτι, ἂν ἐμεῖς εἴμαστε πιστοί, ἂν εἴμαστε εὐκρινεῖς, ἂν εἴμαστε Χριστιανοὶ πραγματικοί, τὰ σύνορά μας ἀπὸ Πρέσπα μέχρι Ἐβρο θὰ γίνουν ἠλεκτρικὸ σύρμα, καὶ ὅποιος τὰ πλησιάζῃ θὰ καῖ, διότι «εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;» (Ῥωμ. 8,31). «Γινώτε», λοιπόν, «ἔθνη καὶ ἡττᾶσθε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Μ. Ἀπόδ.). Καὶ θὰ εἶνε μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, ἐὰν ζήσουμε ὅλοι μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου.

Εἶθε ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου Κοσμά, τοῦ μεγάλου ἐθναποστόλου καὶ ἰσαποστόλου, νὰ ἐλεήσῃ ὅλους μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1283²

Κυριακὴ IB' Ματθαίου (Ματθ. 19,16-26)
31 Αὐγούστου 2025 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὑπάρχει πόθος αἰωνίου ζωῆς;

«Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;» (Ματθ. 19,16)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιό εὐαγγέλιο. Ὅταν ὁ Χριστὸς μας βρισκόταν σωματικῶς ὡς ἄνθρωπος ἐδῶ στὴ γῆ, πολλοὶ ἔτρεχαν κοντά του· τυφλοί, λεπροί, ἄρρωστοι ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες, γονεῖς μὲ ἄρρωστα παιδιὰ. Τὸν **παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς θεραπεύσῃ**. Κ' ἐκεῖνος, ὡκεανὸς ἀγάπης, τοὺς χάριζε ὅ,τι ζητοῦσαν. Νά γιατί ἔτρεχαν κοντά του.

Καὶ σήμερα στὸ εὐαγγέλιο βλέπουμε κάποιον νὰ τὸν παρακαλῇ. **Τί ἦταν αὐτός;** κανένας τυφλὸς ἢ λεπρὸς ἢ σακάτης; Ὁχι. Αὐτὸς ἀποτελεῖ ἐξαιρεσι. Ἦταν ὑγιής, ὑγιέστατος. Κι ὄχι μόνο ὑγιής, ἀλλὰ καὶ νέος στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας του. Κ' ἐπὶ πλέον πλούσιος. Εἶχε ἀκόμα καὶ ἀξίωμα. Εἶχε δηλαδὴ καὶ ὑγεία καὶ νιάτα καὶ λεπτά καὶ δύναμι, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ τὴ σκέψι «Δὲν ἔχω ἀνάγκη...». Γι' αὐτὸ κάτι τέτοιοι βλέπεις νὰ μὴν πατᾶνε στὴν ἐκκλησιά.

Γιατί λοιπὸν αὐτὸς ὁ νέος ἦρθε καὶ παρακαλοῦσε τὸ Χριστό; τί τοῦ ἔλειπε; **Κάτι λείπει στὸν ἄνθρωπο**. Ὅσο καλὰ καὶ νὰ εἶσαι, ὅσα πλούτη καὶ νὰ ἔχῃς, κάτι λείπει. Τί ἔλειπε ἀπ' αὐτόν, τί ζητοῦσε; Ἦταν φρόνιμος νέος. Ζύγιζε καλὰ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Ἔβλεπε, ὅτι τὰ πλούτη χάνονται, ὅτι μιὰ μέρα θὰ γεράσῃ κι αὐτός, τὰ μαλλιά του θ' ἀσπρίσουν, τὰ πόδια του θὰ τρίζουν, τὸ σῶμα θὰ καταρρεύσῃ, θὰ γίνῃ μιὰ φούχτα κόκκαλα καὶ στάχτη. Σκεπτόταν σοβαρὰ ἐπάνω στὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Εἶχε ἀκούσει ἄλλωστε τὸ Σολομῶντα νὰ λέῃ «**Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης**» (Ἐκκλ. 1,2). Πίστευε, ὅτι ἡ ζωὴ μας δὲν τελειώνει στὸν τάφο, ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς ἀρχίζει. Αὐτὰ συλλογιζόταν. Καὶ ἔρχεται στὸ Χριστὸ καὶ ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνία· Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω, ὄχι πλούτη καὶ ἐπίγεια ἀγαθά, ἀλλὰ τὴν **αἰώνιο ζωή**;

Ἀξιοθαύμαστος ὁ νέος αὐτός. Δὲν πλησία-

σε τὸ Χριστὸ ἀπὸ ὑλικὸ συμφέρον. Ἀνώτερα ἰδανικὰ συγκινοῦσαν τὴν ψυχὴ του.

Πόσοι ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς Χριστιανοὺς ἔχουμε **πόθο αἰωνίου ζωῆς**; Οἱ καρδιές μας εἶνε προσκολλημένες στὸν κόσμο! Τὸ ξέρει ἡ Ἐκκλησία, ὅτι στὴν καθημερινὴ ζωὴ ὁ νοῦς μας εἶνε στὰ χαμηλά· ὅτι μοιάζουμε μὲ ἀετὸ ποὺ τοῦ ἔδεσαν στὰ πόδια βαρύνδια νὰ μὴ μπορῇ νὰ πετάξῃ· ὅτι εἴμαστε σὰν πουλιὰ κολλημένα στὶς ξόβεργες τοῦ διαβόλου. Γι' αὐτὸ στὴ θεία λειτουργία τί μᾶς λέει; Μεγάλα λόγια, ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε· «**Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**» (θ. λειτ.). Ἀδέρφια μου, πλούσιοι καὶ φτωχοί, «**ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**». Ἀφῆστε ἐπὶ τέλους τὰ ἐπίγεια, τὰ μάταια, τὶς μέριμνες, τὰ παιχνίδια, τοὺς ἔρωτες...

Ἀλλὰ δυστυχῶς σήμερα, καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ φωνάζει αὐτὰ ἡ Ἐκκλησία, ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχουν Χριστιανοὶ ποὺ οἱ καρδιές τους ἀφήνουν τὰ ἐπίγεια καὶ κάνουν φτερὰ νὰ πετάξουν κοντὰ στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ ὁ νέος αὐτός, ποὺ ζητοῦσε πῶς νὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνια ζωή, εἶνε ἀξιοθαύμαστος. Σήμερα, στὰ καθηραμένα αὐτὰ χρόνια τῆς ἀπιστίας, ποιές καρδιές νιώθουν τὸ «**Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**»; Εἴμαστε σὰν τὰ βατράχια μέσα σὲ βρωμερὰ καὶ ἀκάθαρτα τενάγη, σὰν τὰ σκουλήκια ποὺ τρῶνε λάσπη. Πολλοὶ σοῦ λένε· Ἄκου ἑκεῖ, στὸν αἰῶνα αὐτό, νὰ ὑπάρχουν παπᾶδες, ἱεροκήρυκες καὶ κόσμος ποὺ πιστεύει σ' ἄλλή ζωή. Ἐδῶ εἶνε ἡ κόλασι, ἐδῶ καὶ ὁ παράδεισος. Γλέντα, διασκέδαζε, δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο· μὲ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη τελειώνουν ὅλα...

Ἔτσι εἶνε; Δὲν εἶνε ἔτσι. Ἄς φωνάζουν ὅσο θέλουν. **Ὑπάρχει ἄλλος κόσμος**. Πέρα ἀπὸ τὴν ψεύτικη αὐτὴ ζωή, πέρα ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη αὐτὴ γῆ, πέρα ἀπὸ τὴ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς γαλαξίες καὶ τοὺς Ὠρίωνες, —

προχωρήστε, πετάξτε— υπάρχει άλλη ζωή. Τί λόγια έχει η Ἐκκλησία μας! τὰ προσέξατε; «*Αἰνεῖτε αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν...*» (Ψαλμ. 148,4). Τί σημαίνει αὐτό; Κι ἂν ὑποθέσουμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος βρῇ τρόπο νὰ φτάσῃ στὴν τελευταία ἄκρη τοῦ σύμπαντος, ἐρωτοῦμε τοὺς ἀπίστους· πέρα ἀπὸ 'κεῖ τί ὑπάρχει; Ὑπάρχουν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν. Αὐτὸς ποὺ βλέπουμε εἶνε ὁ ὑλικὸς οὐρανός. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι «*ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται...*» (Ματθ. 24,35). Αὐτὰ μιὰ μέρα θὰ σβήσουν· ἀλλὰ πέρα ἀπὸ τὸ ὑλικὸ σύμπαν ἀπλώνεται μιὰ ἄλλη πραγματικότης· ἡ αἰωνία ζωὴ, ὁ παράδεισος τοῦ Θεοῦ.

Ποιὸς μᾶς βεβαιώνει; Ἀνέβηκε κανεὶς ἐκεῖ; Ἀνέβηκε. Ὁχι ἀστροναύτης. Ἀνέβηκε πρῶτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως λέμε στὸ «Πιστεύω»· «*...καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς...*». Ποιὸς ἄλλος ἀνέβηκε; Ἡ Κυρία Θεοτόκος. Δὲν γιωρτάσαμε πρὸ ἡμερῶν τὴν Κοίμησί της; Ὁ ὕμνος λέει, ὅτι δὲν μπόρεσε ὁ τάφος καὶ τὸ χῶμα νὰ τὴν κρατήσουν, διότι ὁ Χριστὸς τὴν ἀνέστησε καὶ τὴ μετέφερε στὴ ζωὴ τὴν αἰώνιο· «*...Τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε, ὡς γὰρ ζωῆς μητέρα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον*» (Κοντάκι). Ποιὸς ἄλλος ἀνέβηκε ἐκεῖ; Ὑστερα ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία ἀνέβηκε ὁ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων, ὁ Παῦλος· ἡ ἁγία Γραφή λέει, ὅτι «*ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον*»· τὸν πῆραν ἀγγελικὲς φτεροῦγες καὶ τὸν πῆγαν στὸν «*τρίτον οὐρανόν*» (Β' Κορ. 12,2-4), κ' ἐκεῖ ἄκουσε λόγια ποὺ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πῇ.

Ὡ παράδεισε, ὦ αἰωνία ζωὴ! Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τῶν πνευμάτων, τὸν αὔλο καὶ ἀθάνατο, μᾶς καλεῖ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. **Τὸν πιστεύουμε;** Στὰ παλαιὰ τὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν ραδιόφωνα, δὲν εἶχαν πανεπιστήμια, εἶχαν ὅμως πίστι ζωντανή. Τώρα στίς γιορτὲς λέμε «χρόνια πολλά». Τότε ἡ εὐχή τους ἦταν «καλὸν παράδεισο». Ποιὸς τὸ λέει τώρα; Οὔτε παῖδες οὔτε δεσποτάδες οὔτε καλόγηροι.

Μὰ **τί εἶνε αὐτὸς ὁ παράδεισος;** Ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ ρωτᾶτε; Θά 'πρεπε νὰ 'χω φτερὰ καὶ γλῶσσα ἀγγέλου καὶ ἀρχαγγέλου καὶ ἀποστόλου Παύλου, νὰ πετάξω στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ σᾶς περιγράψω τί εἶνε ὁ παράδεισος. Τί εἶνε παράδεισος; Ἐκεῖ στὸν τρίτον οὐρανὸ εἶνε ὁ ἥλιος ὁ πνευματικὸς, ἡ τρισήλιος Θεότης, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα· εἶνε ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, τὰ χερουβὶμ καὶ σεραφίμ· εἶνε τὰ πνεύματα τὰ αὔλα, οἱ ψυχὲς τῶν δικαίων· ἐκεῖ ἄνθος ἀμάραντο εἶνε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος.

Ἕνας εὐλαβής, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πολὺ

τὴν Παναγία, ἔλεγε· Θεέ μου, ἀξιώσέ με μιὰ στιγμή νὰ βρεθῶ στὸν παράδεισο καὶ νὰ δῶ τὴν Παναγία. Ἄκουσε ὁ Θεὸς τὴν προσευχή του καὶ μιὰ νύχτα τὸν παίρνουν πράγματι φτεροῦγες ἀγγέλων καὶ τὸν φέρνουν στὸν οὐρανὸ· καὶ εἶδε τὴν Παναγία νὰ λάμπῃ... Τὸ πρωί, ἀπὸ τὴ μεγάλη λάμψι ποὺ ἀντίκρουσε, εἶχε χάσει τὸ ἓνα του μάτι. Ἦταν ὅμως τόση ἡ χαρά του, ποὺ εἶπε· Χριστέ μου, δός μου νὰ ξαναδῶ τὴν Παναγία στὸν οὐρανό, κι ἂς χάσω καὶ τὸ ἄλλο μάτι μου. Καὶ πράγματι ξαναεἶδε τὴν Παναγία. Ἀλλὰ δὲν ἔχασε καὶ τὸ ἄλλο του μάτι· ἡ Παναγία, ἀμείβοντας τὴν πίστι καὶ τὴν ἀγάπη του, τοῦ ἔδωσε πάλι καὶ τὸ ἄλλο μάτι.

Τέτοια εἶνε ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἡ θέα τῶν οὐρανίων, ἡ θεωρία τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων. **Ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ.** Αὐτὸ μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ἄν πλησίαζε τὸ Χριστὸ κανένας νέος σημερινός, ποὺ ἔμαθε μερικὰ γράμματα, δὲν θὰ ρωτοῦσε «Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιο ζωὴ;», ἀλλὰ θὰ ἔλεγε· Ὑπάρχει ἄραγε ἄλλη ζωὴ; Ὁ νέος ὅμως τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ· αὐτὸς ἐρωτᾷ, μὲ ποῖο τρόπο θὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιο ζωὴ.

* * *

Ἄν, ἀδελφοί μου, ζητᾶτε κ' ἐσεῖς τὸ ἴδιο, θὰ σᾶς δώσω τώρα ἓνα χρυσὸ κλειδί, φτιαγμένο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ· ἂν θέλετε, τὸ παίρνετε. Ἐλάτε λοιπὸν κοντὰ στὸ Χριστὸ ὅλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ πάρτε ἀπὸ τὰ ματωμένα χέρια του τὸ κλειδί ποὺ ἀνοίγει ὅχι σπίτια καὶ πολυκατοικίες, ἀλλὰ τὰ παλάτια τοῦ οὐρανοῦ. Ποιὸ εἶνε τὸ κλειδί αὐτό; **Εἶνε ἡ πίστις**, νὰ πιστέψῃς. Τί νὰ πιστέψῃς; σὲ γυναῖκες, σὲ λεπτὰ, σὲ δόξες, σὲ κόμματα, σὲ θεωρίες; Αὐτὰ εἶνε ματαιότητες. Νὰ πιστέψῃς βαθεῖα καὶ ἀκλόνητα καὶ τὴν πίστι σου νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν κλονίσῃ κανένας διάβολος. Νὰ πιστέψῃς, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα σ' ὅλο τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ἱκανὸ νὰ μᾶς σώσῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας. Αὐτὸς εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα. Αὐτὸς κρατᾷ στὰ χέρια του τὴν πλάσι ὅλη. Αὐτὸς κρατᾷ τὰ κλειδιά τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Αὐτὸς εἶνε ὁ Θεός. Τὸ φωνάζουν τὰ ἄστρα, τὸ φωνάζουν τὰ ποτάμια, οἱ πέτρες, ἄγγελοι, δαίμονες, τὰ πάντα. Κι ἂν ἐμεῖς τὰ σκουλήκια τῆς γῆς δὲν ὁμολογήσουμε ὅτι εἶνε Θεός, κι ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, καὶ «*οἱ λίθοι κεκράξονται*» (Λουκ. 19,40), ὅτι «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ Θ. Λεϊτ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος